

community

The New Apostolic Church around the world

03/2020LV

Drosmi! Viss turpinās

levadraksts
Uzticēšanās

Dievkalpojums
Kungs darījis lielas lietas
ar mums

Baznīcas mācība
Darboties atbilstoši
rakstiem

New Apostolic Church
International

■ Ievads

- 3 Priekos un ciešanās:
paļauties!

■ Dievkalpojums

- 4 Kungs dara lielas lietas ar
mums!

■ Bērnu stūrītis

- 10 Mantnīcas galminieks no
Etiopijas
- 12 Apmeklējot Aņu
Sanktpēterburgā (Krievija)

■ Doktrīna

- 14 Mācība un dzīve – darboties
atbilstoši rakstiem

■ Pasaules ziņas

- 18 Pirmapustulis: tikai drosmi –
viss turpinās

Priekos un ciešanās: paļauties!

Mīļie ticības brāļi un māsas,

krīzes stāvoklī, kurā parādās neatrisināmas problēmas, cilvēks vērsas pēc palīdzības pie Dieva. „Kungs, palidzi!” – tā skan lūgšana nedrošos laikos.

Es domāju par vārdu no Bībeles teksta, kurš ir ļoti spēcinošs. „Kungs iestāsies par jums, un jums jāstāv klusu,” ir rakstīts 2. Mozus 24, 14. Toreiz bija izveidojusies situācija, kad Izraēla tautai bija jāiet apkārtceļš cauri tuksnesim: viņu priekšā atradās nepārvarams šķērslis, bet aiz viņiem dusmu pilns Ēģiptes faraons ar savu karaspēku. Izraēlieši krita panikā un sauca uz Dievu. Mozus teica tiem, kas būtu jādara: „Paļaujieties uz Dievu, apklustiet! Ja Viņš ir mūsu pusē, ar mums nekas nenotiks.” Un, kā mēs zinām, Kungs tik tiešām neparastā un negaidītā veidā iejaucās un izglāba savu tautu.

Arī mūs var konfrontēt dažādas grūtas situācijas. Tad Svētais Gars saka mums, lai mēs nekrītam panikā vai – vēl sliktāk – neveļam vainu uz Dievu. Tā vietā Viņš mums atgādina, kā Dievs mūs paglābs: drīz Viņš mūs atpestīs tādā veidā, ka sūtīs savu Dēlu, lai paņemtu mūs pie sevis. Jēzus kopā ar saviem apustuļiem parūpēsies, lai Viņa līgava tiktu sagatavota Kunga atnākšanai. Tāpēc paliksim klusi kārdinājumos, paļausimies uz Dievu un lūgšanās gatavosimies lielajam acumirklim, proti, paņemšanai debesīs.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Šad un tad mēs piedzīvojam laikus, kuros mums klājas labi. Tad mēs nākam Dieva priekšā, slavējam un suminām Viņu, jo zinām, ka par visu labo mēs esam pateicīgi Viņa žēlastībai. Mēs baudām prieku un laimi, ko mums dāvā Dievs. Un arī tādos labos apstākļos mēs vēlamies pastāvīgi gatavoties Kristus atnākšanai un neaizmirst, ka Dievs mums dāvās ko daudz skaistāku: mūžīgo kopību ar Viņu!

Jūsu Žans Luka Šneiders

Tas Kungs ir darījis lielas lietas ar mums!

Savā braucienā uz Dienvidāziju 2019. gada oktobrī un novembrī pirmapustulis Šneiders svinēja trīs dievkalpojumus un novadīja vairākas sanāksmes. 2019. gada 27. oktobrī viņš noturēja dievkalpojumu brāļiem un māsām Kualalumpurā (Malaizija).

Attēls: Dienvidāzijas Jaunapustuliskā baznīca

Psalmi 126, 3.4

Tas Kungs ir darījis lielas lietas pie mums; par to mēs priecājamies.

Atved, Kungs, atpakaļ mūsu cietumniekus, kā lietus liek atgriezties savās gultnēs upēm dienvidu zemēs.

Mani mīļie brāļi un māsas, es esmu ļoti pateicīgs mūsu debesu Tēvam, ka drīkstu būt jūsu vidū. Tas palīdz man saprast, cik bagāts es esmu, jo šeit, Malaizijā, man ir daudz ticīgu brāļu un māsu.

Šī diena dod man iespēju izteikt manu pateicību un respektu. Man ir liels respekts pret jums, ka jūs šajos grūtajos apstākļos paliekat stipri ticībā. Es respektēju jūsu kalpošanu, upuri un mīlestību pret Kungu. Tie nav kādi pieklājības pēc izteikti glaimi, es tā patiešām domāju. Man vienmēr ir jauki satikties ar brāļiem un māsām, jo es arī daudz mācos no viņiem. Paldies, ka jūs esat tādi, kādi esat!

Mēs dzirdējam vārdu no 126. psalma, kas pieder pie plaši pazīstamajiem psalmiem, kaut gan tas tiek tulkots dažādi.

Angļu un franču valodas versijā ir teikts: psalmists runā par laiku, kas attiecas uz atbrīvošanu no gūstniecības Babilonijā. Vācu valodas teksts runā par nākotni. Tomēr tā saturs ir viens un tas pats: vārdi attiecas uz izsūtīšanas laiku. Daudzus gadus jūdu tauta dzīvoja Bābeles gūstniecībā, līdz pienāca laiks, kad Dievs deva viņiem brīvību un padarīja iespējamu atgriešanos Jeruzalemē.

Vispirms Jeruzalemē atgriezās tikai daļa cilvēku. Protams, viņi bija laimīgi un slavēja Dievu, kurš darīja lielas lietas viņu labā un atbrīvoja tos no ienaidniekiem. To atzina arī kaimiņu tautas, kuras tāpat teica: „Tas Kungs lielas lietas viņu vidū darījis.” (Ps 126, 2)

Bet tagad palūkosimies uz mūsu laiku. Arī mums ir pamats teikt: „Tas Kungs lielas lietas mūsu labā darījis!” Viņš darījis lielas lietas caur Jēzu Kristu. Dieva Dēls atstāja debesu valstības godību un atnāca uz zemi. Viņš kļuva par cilvēku un kā cilvēks dzīvoja cilvēku vidū. Viņš uzvarēja nāvi. Neviens cits nevarēja to izdarīt. Ar to Viņš atbrīvoja mūs no ļaunā. Kāda nesalīdzināma uzvara! Neviens nevarētu izcīnīt tādu cīņu, Viņš vienīgais bija spējīgs to paveikt. Viņš izcīnīja cīņu ar ļauno mūsu vietā. To Viņam nevajadzēja darīt sevis, bet gan mūsu labā. Viņš upurēja savu dzīvību

par mums – tas ir lielākais mīlestības pierādījums, par ko mēs esam no sirds pateicīgi. Jēzus saka: „Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem. Jūs esat mani draugi.” (Jāņa 15, 13.14)

„Kungs darījis lielas lietas pie mums!” Viņš nodibināja savu baznīcu un sūtīja apustuļus. Tas bija darbs visu cilvēku labā. Ja mēs ieskatāmies šajā pasaules daļā, varam teikt: Viņš ir rūpējies par to, lai kristīgā ticība spertu savu kāju arī uz šī kontinenta. To jūs zināt labāk par mani. Tas ir liels darbs, ko Viņš ir paveicis! Viņš rūpējās par to, lai ticība tiktu pasargāta cauri gadsimtiem līdz mūsdienām.

Man tas ir liels brīnums! Dievs darīja lielas lietas, lai mēs šodien šajā zemē varētu būt kristieši. Vēlāk Viņš sūtīja uz šo zemi savus apustuļus. Tā mēs varējām saņemt dievbērību, kļuvām par jaunapustuliskajiem kristiešiem. Kungs darīja lielas lietas ar mums. Padomāsim par to, ko Viņš ir darījis mūsu dzīvē. Cik bieži Viņš jau ir palīdzējis mums ikdienas dzīvē, un mēs varējām teikt: „To darīja Kungs. Viņš iejaucās manā dzīvē un palīdzēja atrisināt manas problēmas.” Patiesi, Kungs darīja lielas lietas pie mums!

Caur atdzimšanu no ūdens un Gara Viņš dāvāja mums Savu dzīvību. Kāds liels brīnums!

Katrā dievkalpojumā Dievs dara lielas lietas pie mums: Viņš piedod mums grēkus.

Katrā dievkalpojumā Viņš dara lielas lietas ar mums. Viņš piedod mūsu grēkus. Neviens cilvēks nevarētu to izdarīt. Viņš mazina mūsu vainu. Arī to neviens cilvēks nevar izdarīt, tikai Viņam ir vara pār to. Viņš var teikt: tava vaina ir dzēsta, tā vairs neeksistē. Viņš izmaina mūs un veido mūs pēc Jēzus Kristus līdzības. Kāds dievišķās izmaiņas brīnums! Mēs, nabaga grēcinieki, nepilnīgi cilvēki, tiekam soli pa solim veidoti pēc Jēzus Kristus līdzības. Dievs dara lielas lietas pie mums, un to Viņš dara vienreizējā veidā. Viņš varētu pielietot savu varu un spēku, taču to Viņš nedara. Turklāt Viņš visu panāk mīlestībā un pacietībā. Viņš panāk tik lielas izmaiņas mūsu dvēselē un paveic to tikai ar mīlestību, savu žēlastību un pacietību. Un Viņš vēlas lielas lietas pie mums paveikt. Viņš grib svinēt kāzas debesis ar mums. Viņš vēlas palikt mūžīgā kopībā ar mums, tāpat kā kopā ar mums izveidot miera valstību uz zemes. Jo Viņš grib visiem cilvēkiem dāvēt pestīšanu - kā šeit uz zemes, tā tur, mūžībā. Ar mums, ķēnišķīgajiem priesteriem, Viņš vēlas pestīt cilvēku dvēseles.

Redziet, cik lielas lietas Viņš grib darīt pie mums un ar mums! Mēs paši no sava spēka to nespētu paveikt. Tikai Dievs ir spējīgs to paveikt - lielas lietas, kas atrodas ārpus mūsu priekšstatiem un spējām. Mēs nespējam iedomāties, ko Viņš mums vēl dos. Kā tad mēs priecāsimies! Tas ir kaut kas liels, jo mēs to neesam nopelnījuši. Neviens nevar to nopelnīt.

Nevienam nav iespējams aprakstīt to, ko Dievs ir pie mums darījis un vēl dara. Un tā ir mūsdienu cilvēku problēma.

Padomāsim par to, ko Viņš dara pie mums un vēl darīs! Būsim pateicīgi!

Mēs nodarbojamies ar tik daudzām lietām, ka pastāv briesmas: to lielo, ko Dievs dara pie mums, vairs neuztveram nopietni.

Atļaujiet man to tā izteikt: sātans tā nodarbina mūs, ka mēs vairs nespējam domāt par lielo, ko Dievs dara pie mums. Mums ir tik daudz jādomā par ko citu, tik daudzas lietas ir jānokārto, ar tik daudziem ir jākontaktējas, tik daudz ir jāizlasa...

Es domāju: jūs saprotat, par ko es runāju. Tās ir lielas briesmas! Mēs aizmirstam, ko Dievs lielu ir darījis pie mums katra, un sekas tam ir tādas, ka mums nav vairs prieka par Dieva darbu. Mēs pat sākam žēloties un vaimanāt. Mēs vairs neesam laimīgi, un tad mums klājas tā, kā klājas toreiz Izraēla tautai.

Ēģiptē izraēlieši bija vergi, bet Dievs atbrīvoja tos no šīs kalpības un to acu priekšā pašķīra jūru uz pusēm, lai tie varētu izbēgt no vajātājiem un palikt brīvībā. Tas skan neticami, bet tā ir patiesība.

Bet pagāja tikai dažas dienas, un tie aizmirsā visu un sāka pat kurnēt: „Ūdens ir rūgts! Ēģiptē mēs vismaz bijām paēduši, bet šeit nav nekā, mēs esam izsalkuši!” Pagāja pāris dienu, kopš tie bija izvesti no verdzības, un viņi jau kļuva neapmierināti.

Nesaki tagad: „Ak, šī Izraēla tauta, kā tas ir iespējams!”- jo mēs darām tieši tāpat! Vienreiz izbeigsim kurnēšanu! Atceries par lielo, ko Kungs ir darījis tavā labā, padomā par to, ko Viņš pašlaik dara un vēl darīs! Paliksim pateicīgi un priecīgi!

Psalmā teikts, ka apkārtējās tautas runās: „Kungs darījis lielas lietas ar viņiem!” (Ps 126, 2)

Ko runā mūsu kaimiņi par mums? Vai viņi saka: „Kungs darījis lielas lietas pie viņiem.”? Es domāju, ka to mēs dzirdam reti. Daudz biežāk dzird citu valodu: „Kur ir tavs Dievs?” Šī dziesma cilvēku vēsturē atkārtojas vienmēr. Atcerēsimies par Jēzu pie krusta. Tieši tas pats tika dzirdēts: „Citiem Viņš ir palīdzējis, un sev pašam Viņš nevar palīdzēt. Kristus, Izraēla ķēniņ, nokāp no krusta, lai mēs redzam un ticam.” (Mk 15, 31.32) Un tie zaimoja Viņu. Bet, kad tas bija miris, romiešu virsnieks, kas stāvēja tam pretī, teica: „Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls!” (Mk 15, 39) Šis

vīrs redzēja, kā mira Jēzus. Viņš redzēja, kā Jēzus reaģēja, un dzirdēja, ko Tas teica. Tas noveda to pie pārliecības: šis cilvēks tik tiešām bija Dieva Dēls!

Brāļi un māšas, bieži vien atklāti vai slepus dzird pārmetumu: „Kur tad ir tavs Dievs?” Neļaujiet tam sevi iespaidot vai likt zaudēt dūšu. Domājiet vienmēr par to lielo, ko Kungs ir darījis pie jums un vēl darīs, tāpēc palieciet uzticami!

Mums visiem ir savi pārbaudījumi, kārdinājumi, vienalga, kā mēs tos apzīmējam. Un tad ļaudis mums saka: „Kur tagad ir Dievs? Tu ciet, bet Viņš nepalīdz, tu ej cauri smagiem laikiem, kur tad ir tavs Dievs?” Uz to jums nav jāatbild. Paliec uzticams, ļaujies uz Dievu, pasargā mieru savā sirdī. Kad cilvēki redz, ka mēs nepadodamies un tik un tā ļaujamies uz Dievu, ka tik un tā nesam savās sirdīs mieru un neļaujam mazināties savai ticībai: mans Tēvs debesis rūpēsies par mani, es ļaujos uz Viņu! Tad pēc zināma laika tie secinās: „Dievs laikam ir lielas lietas darījis pie viņiem, paskaties tikai: neskatoties uz visu, ko tie ir piedzīvojuši, viņi ir palikuši uzticami ticībā un pat ciešanās saglabājuši mieru savās dvēselēs.”

Tā nav nekāda teorija, to visu var piedzīvot. Nereti dzird sakām: „Vispār ir neiespējami būt mierīgam un ļaļīgam,

Aprīņa apustuļa palīgs David Devaraj
(Indija)

Aprīņa apustulis Peter Schulte
(Okeānija)

ja nokļūst tādos apstākļos, tad jau tik tiešām Dievs ir darījis ko īpašu pie viņiem, dara un vēl darīs.”

Mēs kalpojam Dievam ar saviem labākajiem spēkiem, mēs nesam upuri un arī dzirdam ko līdzīgu: „Kur ir tavs Dievs? Vai tā ir tā alga par tavu darbu, tavu upuri? Tas viss ir vērtīgi, tevi neapzeltīs par to, ka esi ielicis tik daudz sava spēka šajā darbā.” Lai tie runā, neļaujiet sev zaudēt drosmi! Uz jautājumu: „Kur tad ir tavs Dievs?” - nemaz nav jāatbild. Mēs paliksim uzticami. Mēs kalposim Dievam arī turpmāk, jo mēs negaidām algu par to šeit. Mēs nenesam upuri, lai kļūtu bagāti. Mēs kalpojam Dievam no mīlestības. Mēs nesam Viņam upuri no pateicības par to, ko Viņš jau mums ir devis.

Man nav pamata, lai es vairs nekalpotu un nenestu upuri. Es mīlu Viņu, jo Viņš mani ir mīlējis no paša sākuma. Neatkarīgi no tā, kas notiek, man ir pamatojums kalpot un nest upuri Dievam arī turpmāk.

„Kungs ir darījis lielas lietas pie viņiem” - jo tie joprojām ir motivēti kalpot un nest upuri Viņam.

Cilvēki skatās arī uz mūsu draudzēm un secina, kā to secinām arī mēs, jo neaizveram acis uz to, proti, dažkārt notiek lietas, kurām nebūtu jābūt. Mēs visi esam nepilnīgi cilvēki, un tādēļ atgadās tādi notikumi. Un tad atkal dzird runājam: „Kur ir Dievs? Paskaties tikai, ko viņi izdara, un viņi vēlas būt Dieva bērni. Tas ir vēl sliktāk nekā kur citur, un tad vēl viņi saka, ka Kristus ir viņu vidū - smieklīgi!”

Lai viņi runā! Mēs paliksim uzticami, mēs piedosim viens otram un paliksim kopībā ar Dievu. Ar spēku, kuru saņemam no Jēzus Kristus, un ar Viņa žēlastības palīdzību mēs varam likt pie malas domstarpības, viens otram piedot, atvainoties un tikt pāri visām grūtībām, kuras varētu izcelties draudzēs. Pēc zināma laika tad cilvēki secina: „Šajā kopībā ir kaut kas īpašs. Ja kaut kur citur tas nonāktu līdz eksplozijai un viss sabruktu, tad šeit visi turas kopā un ir spējīgi piedot viens otram. Tas ir pavisam neparasti.”

Mīlie brāļi un māsas, mēs nevaram novērst, ka cilvēki saka: „Kur tad ir jūsu Dievs?” Bet tāpēc, ka mēs esam pieredzējuši, ko lielu Dievs ir pie mums darījis, mēs paliekam uzticami un paļaujamies uz Viņu arī grūtās situācijās un apstākļos. Mēs paliekam pie tā, ka turpinām kalpot Kungam, jo Viņš mīl mūs un mēs mīlam Viņu. Neatkarīgi no tā, kas notiek, mēs piedodam viens otram un paliekam vienoti Kristū. Un tā ir zīme tam, ka Kungs ir ar mums.

Mūsu vārdā tālāk ir teikts: „Kungs, atved atpakaļ mūsu cietumniekus, kā lietus liek atgriezties savās gultnēs upēm dienvidu zemēs.” Jūdi, kuri no Bābeles atgriezās atpakaļ Jeruzalemē, neaizmīrsa, ka tur vēl ir palikuši citi, kuri arī vēlas atgriezties, tāpēc tie gribēja, lai Dievs rada iespēju arī pārējiem atgriezties.

Mēs apzināties, ka Dievs ir darījis lielas lietas pie mums. Un mēs novēlam, lai Viņš dara lielas lietas arī pie citiem. Mēs nedomājam tā: „Mēs tiksim atpestīti un svētīti, un mēs to esam pelnījuši.” Mēs vēlamies, lai visām dvēselēm, vai

tās ir šeit vai jau mūžībā, tiktu tāda pati žēlastība, kāda ir dāvāta mums.

Nākamajā svētdienā mēs svinēsim mirušo piemiņas dievkalpojumu. Mēs aizlūdzam par dvēselēm: „Kungs, dari lielas lietas arī pie viņiem, ko Tu esi darījis mums! Lai arī viņi piedzīvo, cik liels Tu esi!”

Citos tulkojumos ir teikts: „Maini, Kungs, mūsu likteni” - un arī šis tulkojums skar mūs visus.

Kad jūdi ienāca Jeruzalemē, viņi atkal bija savā dzimtenē, bet tie apzinājās, ka viņu priekšā ir liels darbs un tiem jāatrisina liela problēma. Tāpēc ir šis divkāršais lūgums: atved atpakaļ arī pārējos un maini to likteni. Tas ir arī mūsu lūgums.

Mēs apzināties tos lielos darbus, kurus Dievs darījis pie mums, bet mēs arī zinām, ka mēs vēl neesam pilnīgi atpestīti. Tāpēc mēs lūdzam: „Kungs, sūti savu Dēlu un maini mūsu likteni, ļauj, lai mēs varētu ieiet Tavā valstībā.” Tas ir un paliek mūsu mērķis.

Mīļie brāļi un māsas, nenogurstiet lūgt par Jēzus Kristus atnākšanu! Protams, mēs drikstam nākt pie mūsu debesu Tēva ar visām savām ikdienas rūpēm un vēlmēm, taču lielākā vēlme ir un paliek, lai mēs būtu mūžīgā kopībā ar Kungu. Tas lai ir kā pirmais mūsu ikdienas lūgšanas teikums.

Vārdā ir teikts: „(..) kā Tu piepildi upes ar ūdeni dienvidu zemē.” Tas attiecas uz klimatu Izraēlā. Tur ir karsti, valda sausums, un tuksnesīgajos apvidos vispār nav ūdens. Bet, kad uznāk lietusgāzes, pēc neilga laika veidojas strauti un upes, kur pirms tam nebija nekā. Uz šo dabas parādību arī attiecas vārds: tur, kur bija tuksnesis un nekas neauga, izveidojas strauti, atsākas dzīvība.

Tā ir skaista aina par Kristus atnākšanu. Var teikt, ka mēs pirms tam to neredzam, bet tad īsā laikā, vienā acumirkli Dievs izmainīs visu. Tagad mēs redzam draudzi ar visām cilvēciskajām nepilnībām un grēkiem. Bet Kungs nāks, un vienā mirkli Kristus ligava atklāsies visā savā skaistumā un pilnībā, un mēs redzēsim Kristus baznīcas godību. Tas ir tas lielais brīnums, kuru

Dievs ar mums paveiks un mūsu vidū rādīs. Bet šodien tas vēl izskatās pilnīgi neiespējami.

Kad es esmu kopā ar bērniem, man bieži jautā: „Pirmapustuli, kā tas būs, kad Kungs Jēzus nāks?” Un man ir jāsaka: „Es tik tiešām nezinu, es jums nevaru izskaidrot, neviens nespēj to aptvert, bet Viņš to darīs. Un Viņš ir izšķīries par to, lai arī es tur varētu būt klāt, un arī tu. Mums visiem ir iespēja būt klāt šajā lielajā notikumā.”

Dievs darīja lielas lietas pie mums, un Viņš darīs lielas lietas visiem, kas paliks uzticami līdz beigām, un, cerams, tie būs arī mēs.

PAMATDOMAS

Mēs slavējam Dievu par Viņa lielajiem darbiem. Mēs par to liecinām, pārbaudījumos pierādot savu uzticēšanos, nemītīgi kalpojot Dievam un paliekot brāļu un māsu savstarpējā mīlestībā, lai arī mūsu tuvākajam tiktu dāvāta žēlastība un mūs visus Dievs ievestu Savā godībā.

MANTNĪCAS GALMINIEKS NO ETIOPIJAS

PĒC APUSTUĻU DARBIEM 8, 26–40

Filips bija viens no tiem septiņiem diakoniem, kurš bija izvēlēts gādāt par grieķiski runājošo atraitņu aprūpi. Taču Jeruzalemes draudze tika vajāta un izkaisīta. Filips devās uz Samariju. Tur viņš stāstīja iedzīvotājiem par Jēzu Kristu.

Viens eņģelis nāca pie Filipa un sacīja tam: „Celies un ej uz dienvidu pusi pa ceļu, kas no Jeruzalemes ved uz Gazu!”

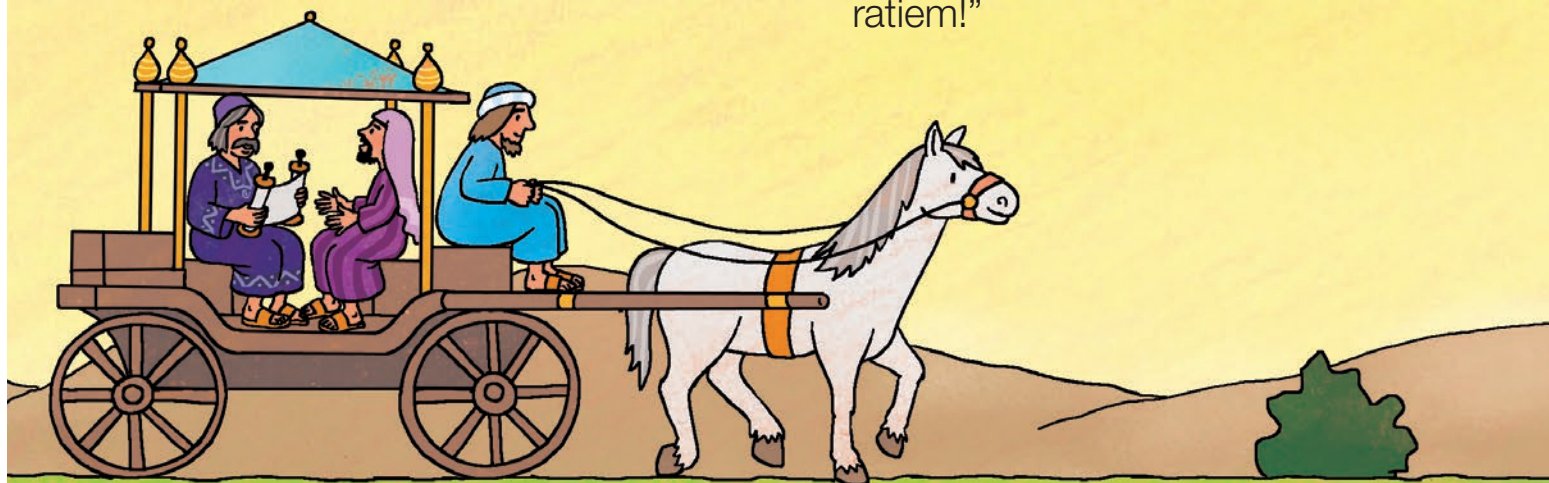
Filips cēlās un gāja. Pēc kāda laika viņš ieraudzīja pa ceļu braucam karieti.

Vīrs, kurš sēdēja ratos, bija braucis no tālienes. Viņš nāca no Etiopijas un bija galminieks, kurš pārzina ķēniņienes Kandakes dārgumus.

Mantnīcas galminieks bija braucis uz Jeruzalemes templi, lai pielūgtu Dievu, un tagad bija atceļā uz mājām.

Viņš sēdēja savos ratos un skaļi lasīja rakstu rulli.

Svētais Gars teica Filipam: „Ej klāt un turies blakus šiem ratiem!”

Filips piesteidzies dzirdēja, ka šis vīrs lasa no rakstu ruļļa par pravieti Jesaju.

Filips jautāja viņam: „Vai tu arī saproti, ko tu lasi?”

Galminieks tam atbildēja: „Kā gan to varētu, ja neviens mani nepamāca?” Viņš lūdza Filipu iekāpt un sēsties viņam līdzās. Filips paskaidroja galminiekam, ka Jesaja runā par Jēzu. Filips stāstīja, ko Jēzus ir darījis cilvēku labā. Galminieks uzmanīgi klausījās visā.

Kad tie nobrauca kādu gabalu, tie nonāca pie ūdens vietas. Galminieks iesaucās: „Lūk, ūdens! Kas mani kavē nokristīties?”

Viņš pavēlēja apturēt ratus, un abi gāja pie ūdens. Filips nokristīja galminieku.

Kad tie izkāpa no ūdens, Filips pēkšņi pazuda. Svētais Gars Filipu aiznesa prom. Bet galminieks pilns prieka turpināja atpakaļceļu uz mājām.

PIE AŅAS SANKTPĒTERBURGĀ (KRIEVIJA)

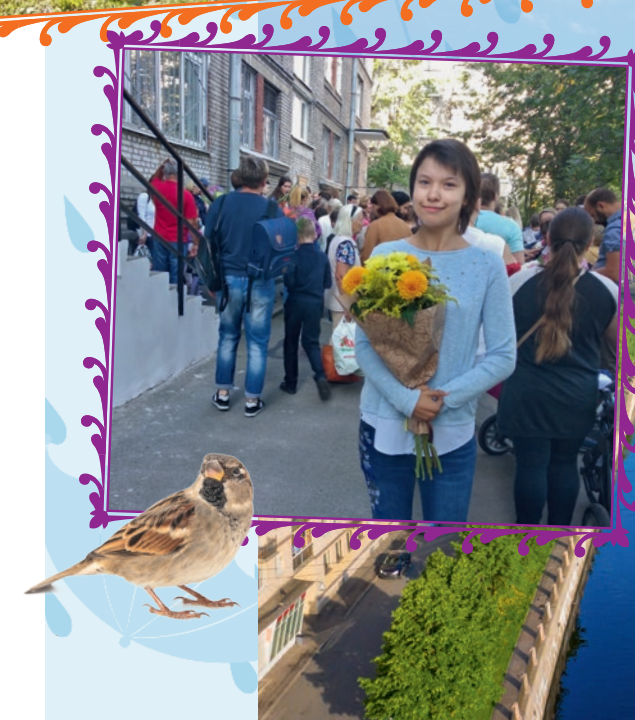
Esiet sveicināti! Mans vārds ir Aņa, man ir 14 gadi.

Šeit jūs redzat manu ģimeni: manu tēti sauc Aleksandrs, manas mammas vārds ir Oksana, un man ir vēl jaunākais brālis Artjoms, kuram ir trīsarpus gadu. Bez tam pie ģimenes pieder arī abas omas Olga un Sofija un mans vecaistēvs. Viņa vārds ir Sergejs, un viņš ir apustulis.

Mēs dzīvojam skaistākajā pasaules pilsētā, kuru sauc par Sanktpēterburgu. Tās vārds attiecas uz apustuli Sīmani Pēteri. Mūsu pilsēta bieži tiek dēvēta par Krievijas ziemeļu galvaspilsētu. Te ir daudz kanālu un upju.

Es apmeklēju īpašu skolu. Tur mācās bērni ar psihiskām īpatnībām. Es ļoti mīlu savu skolu un ar lielāko prieku braucu katru dienu uz turieni. Mums māca daudzus priekšmetus: krievu valodu, literatūru, matemātiku, ģeogrāfiju un pat datoriku. Mums ir arī darbmācība, kas ir mans mīļākais priekšmets. Mēs mācāmies šūt ar šujmašīnu. Es jau esmu iemācījusies labi šūt, un pagājušā gadā es jau piegriezu naktskreklu un virtuves priekšautu. Mēs klasē turamies kopā. Pēc skolas es apmeklēju interesantas nodarbības rehabilitācijas centrā. Tur es nodarbojos ar sportu, un man māca lietas, kas attīsta smalko motoriku.

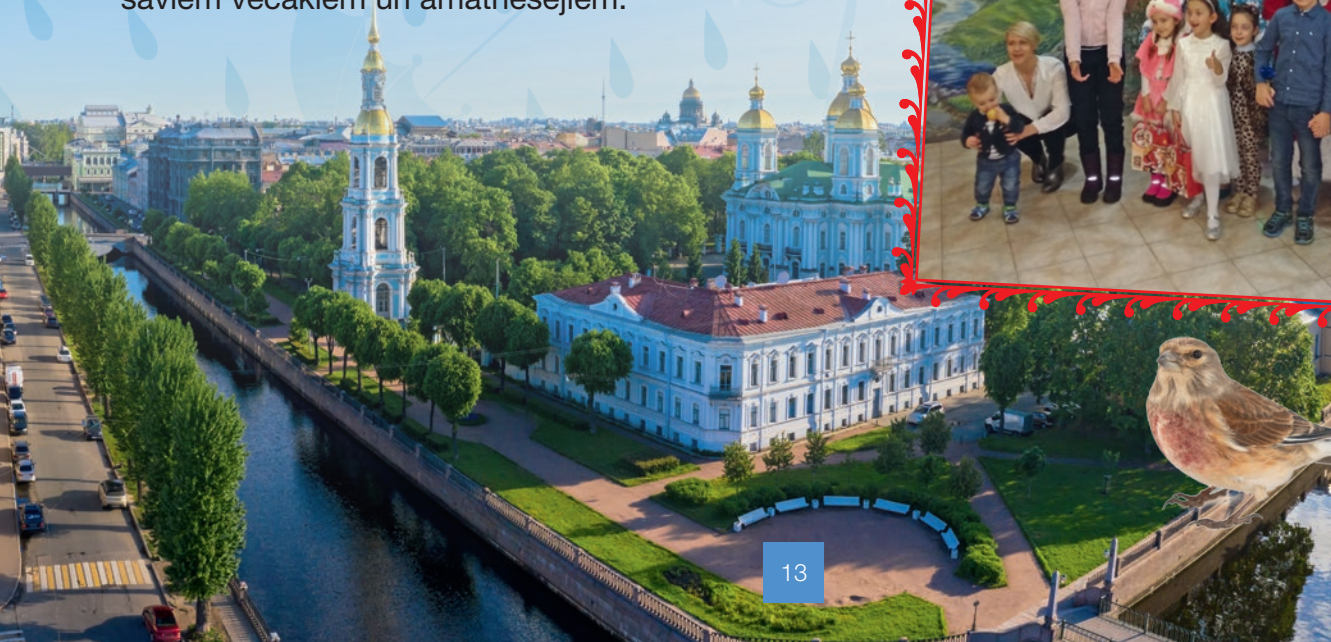
Man patīk dzīvnieki, bet vislabāk putni. Man sagādā prieku to novērošana un viņu aprūpe. Mums ir arī viens mājdzīvnieks - kaķis Musja. Viņš pie mums dzīvo jau vairāk nekā desmit gadus. Musja ir kluss un pieticīgs. Mēs visi viņu ļoti mīlam.

Vasarā visa mūsu ģimene brauc makšķerēt.

Mēs arī braucam ar riteņiem Pavlovska parkā, tāpat labprāt braukājam pa pilsētas apkārtni un rīkojam piknikus.

Nesen es piedalījos īpašā dievkalpojumā: mūsu baznīcā kalpoja pirmapustulis Žans Luka Šneiders. Mūsu pirmapustuli pavadīja apustuļi no Vācijas un Šveices. Noskaņojums dievkalpojumā bija ļoti svinīgs. Par piemiņu tika uzņemta fotogrāfija, kurā ir redzami oma, opis, pirmapustulis, apriņķa apustulis Volfgangs Nadoļņijs, mana mamma un es.

Es apmeklēju arī svētdienas skolu un jutos tur ļoti labi. Īsi pirms Jaunā gada mēs svinējām svētkus kopā ar saviem vecākiem un amatnesējiem.

Attēls: Oliver Rütten

Mācība un dzīve – darboties atbilstoši rakstiem

Spreidīšis, dvēseļu aprūpe un vadības funkcijas: visi trīs atbilst noteiktai kārtībai. Pirmapustulis to paskaidro, minot piemēru par apustuļa amatu. Taču šie elementi nav vienīgie, kuriem ir jāorientējas pēc šīs noteiktās kārtības. Turpmāk rakstā - ko par to saka vai nesaka Bībele.

Pie iecelšanas Dievs nodod apustuļiem amata iekšējo pilnvaru, lai tie varētu izpildīt savu apustulisko uzdevumu. Amata pilnvara dod iespēju apustuļiem palīdzēt cilvēkiem nonākt līdz pestīšanai, lai tie varētu darboties sava sūtītāja Jēzus Kristus uzdevumā. Kad tie ieceļ citus amatus, apustuļi uztic tiem daļu no savām amata pilnvarām.

Spreidīkot, pamatojoties uz Bībeli

Apustuliskā kalpošana pastāv arī tāpēc, lai sludinātu evaņģēliju (Romiešiem 1, 1). Pirmā laika apustuļi sludināja to, ko tie bija no Jēzus „dzirdējuši un redzējuši” (1. Jāņa 1, 1). Pāvils liecināja par savu satikšanos ar augšāmcēlušos un arī mācīja to, ko bija no Viņa „redzējis un dzirdējis” (Apustuļu darbi 22, 14.15).

Mūsdienu apustuļu spreidīšis balstās uz Svētajiem Rakstiem, pirmkārt, uz Jauno Derību. Lai uzsvērtu evaņģēlija nozīmi pretstatā Mozus bauslibai, Pāvils nostāda garu pretī burtam (2. Korintiešiem 3, 6). Nebūtu pareizi secināt no šī Bībeles vārda, ka apustulis, pamatojoties uz savām amata pilnvarām, varētu neņemt vērā Svētos Rakstus. Apustuļu un citu amatnesēju spreidīšim ir pilnīgi jāatbilst Svētajiem Rakstiem!

Esot kā „namturiem pār Dieva noslēpumiem” (1. Korintiešiem 4, 1), mūsu laika apustuļiem ir uzdevums un iespēja ar Svētā Gara palīdzību izklāstīt Bībeli. Svētā Gara vadīti, apustuļi skaidri parāda Bībeles nozīmi šodienas ticīgajiem un māca tiem, izmantojot savu autoritāti, kā evaņģēlijs ir jālieto darbos (Mateja 28, 20).

Tā kā Bībeles teksts tiek pārņemts uz mūsdienām, padarot to lietojamu mūsu laikā, apustuļa spreidīšis stiprina cilvēku ticību, nostiprina to paļaušanos uz Dievu un padziļina viņu atziņu (piemēram, attiecībā uz pestīšanu mūžībā aizgājušajiem).

Izklāstīšanas noteikumi

Ir svarīgi atgādināt par dažiem noteikumiem, kuriem vajadzētu sekot, ja mēs nodarbojamies ar Bībeles teksta izskaidrošanu.

- Jēzus Kristus uzsvēra, ka jau Vecajā Derībā ir teikts par Viņa nākšanu un Viņa darbiem (Jāņa 5, 39; Lūkas 24, 27). Apustuļiem ir uzdevums, balstoties Jēzū Kristū, Dieva Dēlā, izskaidrot Veco Derību. No mūsu ticības skatījuma Vecās Derības teksts ir tik daudznozīmīgs, ka tas sakrīt ar evaņģēliju, kā tas tiek liecināts Jaunajā Derībā (Jaunapustuliskās baznīcas Katehisms, sadaļa 1.2.5.2).
- Katrs Bībeles teksts ir jālasa, ievērojot tā kontekstu. Tā izklāstīšanai ir jāsakrīt ar evaņģēlija pamatatziņām. Jēzus darītie brīnumi, kurus Tas rādīja mācekļiem, un līdzības, kuras Jēzus stāstīja, nedrīkst būt citādāk interpretēti.
- Lūkas 17. nodaļā Kungs runā par divām personām, kuras atrodas vienādā situācijā un kur viens taps paņemts, bet otrs ne. Bet mēs nevaram runāt par procentiem, cik daudz dvēseļu taps izglābtas. Līdzībā par uzticētajiem podiem (Lūkas 19) lietas būtība ir tāda, ka vienam kalpam tiek uzticēti desmit podi, otram pieci, bet mūsu izglābšana, ko Dievs mums dāvās, nebūs atkarīga no mūsu ieguldītā darba daudzuma.

- Nedrīkst atstāt bez ievēribas to, ka visi Bībeles tulkojumi ir pirmteksta interpretācija. Jēdzieni, kā, piemēram, „amats”, „kalpošana” vai arī „baznīca”, tika iztulkoti dažādos veidos - atkarībā no valodas un teoloģiskā priekšstata. Pamatā mums vienmēr ir jābalstās uz pirmtekstu, ja mēs vēlamies nonākt līdz vajadzīgajai patiesībai.
- Evaņģēliji, apustuļu darbi un apustuļu vēstules tika uzrakstītas dažādos laika periodos un atspoguļoja tā laika situāciju. Tā draudzēm ir rakstītas dažādas vēstules, kuru apkopojums un struktūra bieži vien bija ļoti dažāds. Vēlīnās pirmkristiešu draudzes bija savā būtībā citādas nekā pirmo laiku draudzes.
- Noslēgumā - apustuļu uzdevums ir sludināt un izskaidrot visus Bībeles izteicienus pareizi, jo tas ir izšķiroši attiecībā uz cilvēku pestīšanu. Svarīgi, ka tas viss ir saistīts ar ticību Jēzum Kristum, Viņa dzīvi un Viņa darbību. Ir interesanti nodarboties ar dažādām Bībeles tēmām, taču to nevar nolikt vienādā līmenī ar centrālo evaņģēlija vēsti.

Parādīt tikai Jēzu

Apustuliskā kalpošana ietver sevī vēl citu aspektu: apustuļiem jābūt Jēzus Kristus lieciniekiem. Kungs teica Pāvilam: „Jo tāpēc es tev esmu parādījies, lai tu man kalpotu un apliecinātu, kā tu mani esi redzējis un kā es tev parādīšos.” (Apustuļu darbi 26, 16)

Arī mūsu laiku apustuļi ir pasaukti, lai būtu Kristus liecinieki. Apustulātam savos darbos ir skaidri jāparāda Jēzus Kristus griba, atbilstoši tai izvēloties konkrēto baznīcas rīcību.

Daži piemēri

- Jēzus tikai nedaudziem apustuļiem atļāva veikt brīnumus, jo Viņš gaidīja, lai viņi vispirms sludinātu pestīšanu cilvēkiem.
- Dieva darbs brīnišķīgā veidā ir attīstījies daudzās zemēs. Un, lai piedzīvotu savu ticību, jaunapustuliskajiem kristiešiem nav jākļūst neuzticamiem savai kultūrai un jāpielāgojas to, kuri nes šo liecību, dzīvesveidam.
- Jēzus Kristus skaidri parādīja, ka Viņa atnākšanas laiku nenoteiks neviens cilvēks. Ja kāds grib Kristus atnākšanu noteikt kaut kādā veidā, tas vilsies, un apustulāta uzdevums nav izskaitļot vai noteikt Kristus atnākšanas datumu, bet gan uzturēt modru cerību uz Kunga atnākšanu.
- Pretstatā gaidītajam apzīmogoto skaits visās pasaules daļās nav proporcionāli audzis, jo Kunga atnākšana nav atkarīga no Jaunapustuliskajai baznīcai piederīgo skaita.

Vest Kristus garā

Baznīcai, pats par sevi saprotams, ir nepieciešamas arī vadības un pārvaldes funkcijas. Šī atbildīgā uzdevuma pildīšanai ir vajadzīgas attiecīgas spējas un atziņa, piemēram, organizēšanas un menedžmenta laukā. Pat ja šīs funkcijas ir uzticētas amatnesējam, tās savā būtībā nav saistītas ar amata pilnvarām. Tad, kad pirmapustulis vai apriņķa apustuļi darbojas organizatoriskā vai finansiālā sfērā, tie nerīkojas Jēzus Kristus vārdā vai ar Tā pilnvarām. Taču katram vadības spēkam visos baznīcas līmeņos ir jāizšķiras un jārikojas Kristus garā!

Dievs piešķir baznīcai nepieciešamās spējas un dāvanas, kuras ir vajadzīgas noteiktu uzdevumu veikšanai. Visbiežāk

šīs spējas tiek dotas atsevišķām personām. Bet ir arī gadījumi, kad šīs spējas attīstās tikai koleģiālās kopības rāmjos. Mūsdienās šie izaicinājumi ir tik plaši un kompleksi, ka neviens nevar atļauties baznīcā valdīt kā monarhs!

Vadlīnijas, kas nav mācība

Atgriezīsimies pie apustuļa Pāvila. Viņš baznīcā pildīja dažādas funkcijas. Kā apustulis viņš sludināja evaņģēliju un liecināja par Kristu. Bet viņš vadīja arī draudzes, bija atbildīgs par tām un ņēma vērā tos apstākļus, kuros cilvēki dzīvoja. Vēstulēs galvenokārt bija svarīgi izteicieni, kas, norādot uz pestīšanu Kristū, bija dibināti apustuļu amata pilnvarās.

Taču šajās vēstulēs mēs varam atrast arī vadlīnijas draudžu vadīšanai, kuras nepieder pie mācības. Tie ir konkrētā laika dzīves apstākļu apkopojuma rezultāti un ir spēkā tikai kopsakarībā ar to. Tā, piemēram, sievu pienākumi Korintā bija klusēt (1. Korintiešiem 14, 34), tām bija aizliegts mācīt (1. Timotejam 2, 12), turpretī Cēzarejā tām bija tiesības praviotot (Apustuļu darbi 21, 9); vai arī noteikumi par to frizūrām un apģērbu (1. Timotejam 2, 9).

Gatavošanās dvēseļu aprūpei

Nobeigumā vēlētos vēl īsi apskatīt Bībeles izmantošanu saistībā ar dvēseļu aprūpi. Daudzās vietās ir pieņemts lūgt amatbrāli atvērt Bībeli „pēc iekšējās sajūtas” un nolasīt kādu gabalu, un to tad komentēt. Šī tradīcija ir respektējama, taču tā saistīta ar zināmu risku.

Mēs zinām, ka teksts no Bībeles vienmēr ir jāizskaidro, ņemot vērā kontekstu. Taču tas nav iespējams, ja tiek runāts par spontāni izvēlētu vārdu no Bībeles, tāpēc šis vārds var tikt neprecīzi izskaidrots. Ir arī gadījumi, kad brāļi un māsas amatbrāļa nolasīto Bībeles tekstu uztver kā pravietojumu vai viņu nākotnes izskaidrojumu. Viņi uzskata, ka Dievs ir uzklauzījis viņu lūgumu un noteiktā veidā ir atbildējis. Taču tas nav retums, ka šādas cerības liek vilties. Būsim skaidrībā par to, ka amatbrāļu uzdevums nav atklāt brāļu un māsu dzīves nākotni! Viņu uzdevums ir, lai tie, Svētā Gara vadīti, varētu stiprināt brāļu un māsu ticību un paļāvību uz Dievu.

Vai nebūtu labāk, ja amatsnesējs sagatavotos savam apmeklējumam, izlūdzoties no Dieva, lai Viņš atrastu vārdu no Bībeles, kas varētu kalpot kā ceļvedis dvēseļu aprūpē? Protams, viņam nav jānotur sprediķis, bet gan varētu notikt domu apmaiņa par šo Bībeles vārdu ar brāļiem un māsām.

lespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Peter Johanning

Attēls: Oliver Rütten

Pirmapustulis: Tikai drosmi – viss turpinās

2020. gada marts: slēgta Francijas ārējā robeža; arī pirmapustulis Žans Luka Šneiders ir spiests palikt mājās un nevar vairs nedēļām ilgi svinēt svēto vakarēdienu. Taču viņš neļauj drosmei apsīkt: „Es zinu, ka Dievs savus bērnus šajā grūtajā situācijā neatstās vienus.”

„Es uzņemu šo krīzes situāciju ļoti nopietni,” baznīcas vadītājs teica kādā no intervijām, kura pēc tam tika publicēta nak.org lapā. „Dienžēl būs vēl daudz upuru. Mēs dalām ar skartajiem viņu ciešanas un lūdzam par tiem.”

„Pamatojoties uz iestāžu izdotajiem ierobežojumiem, man bija jāatsaka daudzi mani braucieni pie brāļiem un māsām. Šajā brīdī neviens nezina, kā turpmākajā laikā situācija attīstīsies. Kā visi citi, arī es esmu nonācis šajā situācijā.”

„Palieciet mājās un paņemiet to labāko arī no šīs situācijas,” tā mūsu pirmapustulis iesaka ticības brāļiem un māsām.

Viņš pateicas visiem, kuri iestājas viens par otru un palīdz viens otram. „Ir patiesi jauki redzēt, cik daudz cilvēku šajā situācijā ir gatavi palīdzēt citiem.”

Mums ir jāatpazīst, kas patiesi ir svarīgāks

„Es zinu, ka līdz šīs pandēmijas beigām daudzi ticības brāļi un māsas paliks bez svētā vakarēdiena,” uzsvēra baznīcas vadītājs. „Es dalu ciešanas ar viņiem. Nav nekādas iespējas aizstāt vakarēdiena svinēšanu ticīgajiem draudzēs,” intervijā teica baznīcas pārstāvis Pīters Johannings.

Proti, tika diskutēts par vairākām iespējām, piemēram, izsūtīt jau iepriekš iesvētītas hostijas vai rīkoties kā mirušo piemiņas dievkalpojumos, kad vakarēdienu saņem dzīvie amatnesēji kā mūžībā aizgājušo pārstāvi. Septītajā ticības apliecinājumā ir rakstīts: „Mums ir jāēd Kristus miesa un jādzer Viņa asinis, cienīgā veidā saņemot hostiju, kura ir iesvētīta no priesteriskā amata un pasniegta ticīgajam.” „Mēs nezinām, kāpēc Dievs ir pieļāvis šo situāciju,” teica pirmapustulis. „Bet es esmu drošs, ka šis garīgā ēdiena iztrūkums palīdzēs daudziem aptvert, cik svarīgi viņiem ir dievkalpojumi, amatnesēji un svētais vakarēdiens!”

Mācīties no ticības brāļiem un māsām

„Tieši šajās dienās mēs varam mācīties no mūsu ticības brāļiem un māsām, kuri jau kādreiz piedzīvoja lielas ciešanas,” viņš atceras par Indonēzijas zemestrīces upuriem, kuri nevarēja sevi pasargāt, par afrikāņu bēgļiem, kuri gadiem ilgi bija ieslodzīti nometnēs, Kongo kara upuriem, kuri vienā naktī pazaudēja visu savu iedzīvi, un par Rietumāfrikas kristiešiem, kuri tika nogalināti, ja piedalījās dievkalpojumos.

Pirmapustulis nevēlas Corona vīrusa krīzes ietekmi mazināt. Gluži pretēji. „Mēs varam mācīties no šiem ticības brāļiem un māsām. Kāpēc viņi varēja palikt stipri ticībā, neskatoties uz visiem šiem pārbaudījumiem? Tāpēc, ka viņi bija dziļi iesakņojušies Kristū. Un tā noslēpums ir mīlestība uz Kungu!” Mums no tā visa ir jāmacās: „Tagad vispirms mums ir nepieciešams pasargāt mūsu attiecības ar Kristu!”

Turēties pie mīlestības un uzticēšanās

„Tieši šajā laikā mēs vēlamies savu stāvokli uzticēt Dievam,” akcentē baznīcas vadītājs. „Uzticēsimies Dievam, Viņš zina, ka tiem, kuri mīl Viņu, spēj dod to, kas ir nepieciešams viņu pestīšanai! Paliksim stingri mīlestībā uz Dievu. Tiem, kuri mīl Viņu, Kungs īpašā veidā vienmēr būs blakus. Dieva apsolījums paliek: tiem, kuri mīl Dievu, visas lietas, it īpaši tagad, Corona vīrusa krīzes laikā, kalpos pestīšanai.”

„Tikai drosmi,” tā pirmapustulis Šneiders, „viss turpinās tālāk.”

Dievkalpojumi, neskatoties uz Corona krīzi

Attēls: Oliver Rütten

Ja ticīgie nevar vairs apmeklēt dievkalpojumus, tad dievkalpojums nāk pie ticīgajiem. Tā Jaunapustuliskā baznīca rūpējas šajā Corona krīzes laikā par saviem baznīcas piederīgajiem. Taču šīs iespējas pasaulē ir ļoti dažādas.

Tam pamatā ir ne tikai valsts izdotie aizliegumi par pulcēšanos, bet arī brīvprātīgie piesardzības pasākumi. Visur tiek domāts par to, lai samazinātu savstarpējo cilvēku kontaktēšanos, līdz ar to veicinot Corona pandēmijas izplatīšanās mazināšanos un izvairoties no medicīniskās aprūpes pārslodzes.

Četri Vācijas baznīcas apgabali ir izveidojuši Youtube kanālus, lai varētu translēt dievkalpojumus. Dienvidamerikā baznīcas rīcībā ir savs straumēšanas portāls. Un Dienvidāfrikas baznīca var pat izmantot savu televīzijas kanālu „NAC TV”, kur piedāvā dievkalpojumus arī trešdienu vakaros. Liela pieredze šo dievkalpojumu translācijā ir Ziemeļamerikas baznīcai. Amerikas un Kanādas raidītāji var nodrošināt dievkalpojumu tiešo translāciju un arī dievkalpojumu ierakstus visas nedēļas garumā.

Pavisam citu ceļu iet Kongo Demokrātiskās Republikas dienvidaustrumu baznīca. Proti, arī šeit ir ierīkots savs Youtube kanāls, taču lielākajai daļai no 1,8 miljoniem ticības brāļu un māsu nav pieejas internetam. Tiesību normu ietvaros amatnesēji iet no mājas uz māju un veic īsus dievkalpojumus ar svētā vakarēdiena svinēšanu. Tā kā draudzes ir lielas, tad viņiem ir jārēķinās ne tikai ar svētdienām, bet arī pārējām nedēļas dienām. Tā raksta aprīņķa apustulis Tiši Tišikedi. Darba pastiprināšanai viņš ir pasaucis arī daudzus amatnesējus, kuri jau bija pelnītā atpūtā.

New Apostolic Church
International

